

Noget, der kunne støtte dem mere til at gøre, hvad de ville. Det er naturligvis ikke den ærede Ministers Mening, at det skulde gaa saaledes, men det skulde ikke undre mig, om det blev Følgen af hans Udtalelse. Men i ethvert Fald, nu kende vi hans Anskuelse, nu vide vi, at han ikke engang vedfjender sig det af en af hans Forgængere udstedte Circulære af 1856 angaaende Mormonerne, og vi vide, at de samme Folk, der i Kjøbenhavn offentlig bekendtgjøre, at de holde deres offentlige Gudstjeneste til samme Tid, som andre kristelige og kirkelige Selskaber holde deres, og hvis Bekendtgørelse derom hver Lørdag og maaste ogsaa paa andre Dage passerer Politiets Dine uden allermindste Indvending, ikke maa holde Foredrag i Næskov. Det maa jo være saa, at Lollikerne ikke ere komne saa vidt, at de kunne taale, hvad Kjøbenhavnerne og Andre kunne taale, det maa være saa, at Lollikerne staa saa langt tilbage i den Henseende, at saadan Mad kunne deres Maver ikke bære. Det veed jeg nu ikke, men det klinger underligt at høre, at et saadant Møde er blevet forbudt et Sted her i Landet, medens det holdes offentlig i Hovedstaden.

Justitsministeren: Den ærede Taler (S. A. Hansen) har tillagt mig forskellige Anskuelse, som jeg ikke saaledes kan vedfjende mig; derfor tillader jeg mig at tage Ordet, inden Forhandlingerne gaa videre. Svad først det omtalte Tilfælde i Næskov angaar, da maa jeg virkelig protestere mod, at det ærede Medlem tillader sig at udtale Noget om, hvorledes min Mening skulde være angaaende dette Forbud i Næskov, da jeg som sagt ikke kender det og som Følge deraf heller ikke kan have nogen Mening om, hvorvidt jeg vil eller misbilliger det, der er passeret i Næskov. De høist interessante og morsomme Bemærkninger, som den ærede Taler gjorde om Forholdet mellem Kjøbenhavnerens og Lollikerens Maver, tror jeg derfor ikke her ere paa deres rette Plads. For saa vidt er der kun Tale om Tilfældet i Storeheddinge og de almindelige Betragtninger, som det ærede Medlem knyttede dertil. Naar nu det ærede Medlem har udtalt, at den nuværende Justitsminister ikke stod paa det Standpunkt, hvorpaa en Justitsminister i 1856 havde staaet, saa maa jeg tillade mig at minde om, at der ikke foreligger Nogetsomhelst, som berettiger det ærede Medlem til en saadan Udtalelse. Det ærede Medlem udtalte og det med en vis Pathos: „Tror Justitsministeren, at han gjør bedre i ved Forbud at forhindre

Afholdelsen af Møder, hvor falske Lærere træde op; tror han ikke, at det var meget bedre, at de af Staten lønede Præster mødte og med Sver og Ridfærhed traadte op mod disse vrang Lærdomme?“ Seg har aldeles ikke givet det ærede Medlem nogen som helst Leilighed til at dømmе om, hvorledes min personlige Mening i den Henseende er. Seg har heller ikke givet ham mindste Ret til at tro, at jeg skulde være af den Formening, at det ikke var bedre, at Præsterne i Stedet for Politibetjentene traadte op ved saadanne Leiligheder, men det ærede Medlem maa virkelig undskyld mig; jeg kan ikke befale de af Staten lønede Præster at møde ved saadanne Leiligheder, og langt mindre staa det i min Magt at foranledige, at de træde op og med Beltaalighed, med klare og overbevisende Grunde godtgjøre for den forsamlede Mængde, at de Lærdomme, der fremføres, ere falske og vrang. Det er virkelig Noget, der ligger over min Magt. Men selv om man indskrænked Spørgsmaalet dertil, om jeg tror, at man bedst forhindrer vrang Lærdomme ved at lade Politiet træde imellem eller ved at gaa den anden Vej, at lade de aandelige Brydninger usforstyrret finde Sted, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke har udtalt min Anskuelse derom. Det kan gjerne være, at jeg er enig med det ærede Medlem deri, at det vilde være langt at foretrække, om der ved saadanne Leiligheder, hvor der paa det ene eller det andet Omraade, hvad enten det nu er det politiske, sociale eller religiøse, fremføres forskellige mere eller mindre vrang Lærdomme, da vare Mænd af en anden Retning, der havde Mod og Kraft til at træde op og impegaa disse Lærdomme, at de ikke skulde gribe altfor meget om sig. Det kan gjerne være, at jeg er enig med det ærede Medlem deri; men det, hvorom der her er Spørgsmaal, er, hvor vidt der maatte være sset noget Ulovligt fra Politimesterens Side eller ikke, og hvad det angaar, har jeg derom sagt, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at, hvis der her var Spørgsmaal om at forbyde en offentlig Forsamling, vilde det være stridende mod Grundlovens § 88, for saa vidt der ikke i det enkelte Tilfælde var tilstrækkelig Føie til at antage, at der paa denne Forsamling vilde blive gjort Noget, som af andre Grunde maatte siges at være ulovligt. I saadanne Tilfælde drifter jeg mig ikke til uden nærmere Undersøgelse at sige, om en Dvirighedsperson, der har forhindret Noget, der efter hans Mening vilde være utilbørligt, at han har handlet ulovligt og for saa vidt kænket Grundlovens Bud, og jeg har gjentagende forvaret mig mod, at jeg har udtalt nogen Dom om, hvor vidt Po-